

— Δέν ἤξεύρω — τὸν διέκοψα διὰ τὴν ἐλαττώσω τὴν τραγικότητά του — ἂν τῆς κάμνουν πλέον ἐντύπωσιν οἱ χονδροί, δέν ἀμφιβάλω ὅμως ὅτι θὰ τρώγῃ ἐφεξῆς τῆς σαροδέλλες ψητῆς χωρὶς λεμόνι, ἀφοῦ ἀρέσουν εἰς αὐτήν, καὶ ἀφοῦ ὅ,τι θέλει ἡ γυναῖκα, θέλει καὶ ὁ Θεός. Πολὺ περισσότερον ἕνας... σύζυγος. Τί λὲς καὶ σύ; Τὸ τέλος ὅμως δέν τὸ βλέπω...

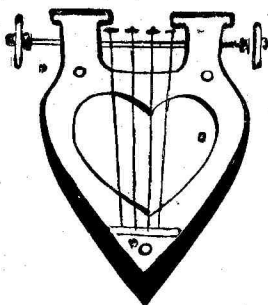
— Δέν ἐτέλειωσα. Αὐτὴ ἦτο ἡ ψυχικὴ μου κατάστασις ὅταν δέν εἶναι μισὴ ὥρα, ποῦ ἐνῶ ἤρχόμην ἐδῶ, τὴν βλέπω. Ναί, τὴν Λίζαν. Σὺν ὄνειρο μου φάνηκε. Τὴν εἶδα ν' ἀκουμβᾷ μὲ κάποιαν κόουρασιν εἰς τὸν βραχίονα ἐνός... φίλου μου. Καὶ αὐτὸς ὁ φίλος μου παλαιὸς συμμαθητῆς μου — εἶχα νὰ τὸν ἰδῶ δὺς τρία χρόνια — μὲ φωνάζει διὰ τὴν μου συστήσῃ τὴν κυρίαν του. Ψελλίσματα τυπικώτατα: μεϊδιάμα ἄχρουν' ἀλλὰ τὸ χέρι τῆς μου ἔσφιξε τόσον πολὺ τὸ ἰδικίον μου, τὸ ἠσθάνθην τόσῳ θερμόν, ὥστε ἡ λανθάνουσα πυρκαϊὰ εἰς τὰ στήθη μου ἀνέζησε. Τὴν ἐχαιρέτησα μετὰ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς μίαν σύζυγον ἐνός παλαιοῦ φίλου μου.

— Καὶ τώρα τὴν ἀγαπᾷς ἀκόμη;

— "Ὅταν ἀπεμακρύνθην καὶ εἶδα ν' ἀκουμβᾷ μὲ περισσότεράν νωχέλειαν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ φίλου μου, μ' ἔπιασε μιὰ ἀπογοήτευσις φρικαλέα. "Ἄλλος ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐκαλλιέργει νέας σχέσεις καὶ ἴσως μετ' ἐπιτυχίας. "Ἄλλ' ἐγὼ δέν εἶμαι ἱκανός: ἄλλως τε, τί νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀρχίζω νὰ ὄνειροπολῶ τὴν Φαιναρέτην... "Ὡ ἐάν ἡ Λίζα εἶχε τῆς Φαιναρέτης τὴν ψυχὴ! Θὰ ἐχαλοῦσα τὸν κόσμον, ἀλλὰ θὰ ἐγίνετο ἰδική μου. Καὶ ἐάν δέν τὸ κατόρθωνα, θὰ αὐτοκτενοῦσα. "Ἐν τούτοις αἰσθάνομαι κάποιαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Λίζαν. Μοῦ ἔδωκε ἀφορμὴν νὰ γράψω ἕνα διήγημα.

— Τὸ διήγημά σου δέν θὰ ἔχῃ πρωτοτυπίαν. Συμβαίνουν τόσῳ συχνὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα χειρότερα ἀκόμη. "Ἀλλὰ γράψε το: θὰ ἔχῃ ἕνα προτέρημα: τὴν ἀλήθειαν. "Ἄν θέλεις μάλιστα νὰ γίνω καὶ ἀνάδοχος. "Ὀνίμασέ το, ὅπως καὶ εἶναι: «Αἰώνια κωμῳδία».

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΡΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

"Ὅταν τὰ κέρινά τους δάκρυα χύνανε
"Ἡ κατάσπρες, χλωμόφεγγες λαμπάδες,
Κι' ἐτρέμαν ἢ σκιῆς γύρω τὸ γύρω σου
Κι' ἐκλαίγαν τῆς χαμένες σου ὁμορφάδες.

"Ὅταν μιὰ τρικυμία ἀπὸ θρήνους φύσκωνε
Στὸ σπῆτι σου ποῦ ὁ θάνατος τὸ βροῖκε,
Τῆς σάλας ξάφνου ἢ θύρα ἀγάλια ἐσιτάναξε
Καὶ κάποιος μέση μπῆκε, κάποιος μῆκε.

Κι' ἀντίκρου ἀπ' τὸν καθρέφτη ἡ Μοῖρα ἐσιτάθηκε
Τὸν ἀκριβό, Βενέτικο καθρέφτη
Κι' ἐκεῖ ποῦ ἡ ὁμορφιά σου ἐφεργγοβόλαγεν
"Ἡ ξωτικιά ἢ θωριά της τώρα πέφτει.

Κι' ἀπλώνει τὸ ραβδί της μεγαλόσπερα
Καὶ στῆς νυχιᾶς τὴν ἄγρια τὴ φοβέρα
Ἀκούστηκε ἕνας βόγγος κι' ἕνα τριξίμο,
Κι' ἐρράγισε ὁ καθρέφτης πέρα—πέρα!

Καὶ τὸ πρῶτ' ὅταν σὲ ἐβγαλαν ἀμίλητη
Μὲ τὰ λευκά καὶ τὰ ἄνθια στολισμένη,
Κι' ἐμπρὸς ἀπὸ τῆς σάλας σὲ ἐπεράσανε
Κι' ἀπὸ τῆς θύρας ἐμπρὸς τὴν ἀνοιγμένη,

"Ἐπάνω στὸν καθρέφτη τὸν κρυστάλλينو,
Κι' ἐνῶ τὸ κλάμμα ὀλόγυρα ξεσπάει,
Στερενὴ φορὰ ἡ μορφή σου ὠραία βασιλευμένη
Καὶ πάει μὲ ἕνα ποράπαν)—καὶ πάει...

ΘΡΑΣ. ΣΩ' ΟΠΟΥΛΟΣ

XXXXXXXXXXXX

* ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ *

ΣΤΟ ΠΙΑΝΟ ΜΟΥ

"Ὡ πιστὴ καὶ μοναχὴ παρηγοριά μου
Ποῦ κλείς μέσα σου δλόκληρο οἶρανό!
Σὲ αἰοῖγω καὶ σὲ παίζω, καὶ ἡ καρδιά μου
"Ἐλαφρώνεται καὶ παύω νὰ πονῶ.

Τῆς Πανδώρας τὸ κοῦτί, ποῦταν κλεισμένα
Μέσα των ὅλα τὰ καλά, δέν σὲ νικά.
Μόνον ἔρωτος φιλιὰ πρωτοδοσμένα
Μπορεῖ νάναι ἀπὸ σένα πρὸ γλυκιά...

"Ἡ φωνή σου ἢ γλυκειά, σὸν ξεχειλίζει
"Ἡ καρδιά μας ἀπὸ πόνον ἢ χαρὰ
Σὲ ἀνεκφραστὴ συγκίνησι χαρίζει
Μιᾶς οὐράνιας γλώσσας κύματα ἠχηρά.

"Ἡ ἀνάμνησι τοῦ "Ἐρωτος, οἱ πόνοι
Καταφεύγουνε σὲ σένα, καὶ ἡ Χαρά.
Καὶ ἡ Δύπη, σὸν τὸ μάτι της στεγνώνει
Λίγα δάκρυα σοῦ γυρνεῖ δροσερά...

(Τοῦ "Ἀγγλοῦ Leigh Hunt)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΥΡΩΜΕΝΟΣ